

USTAVNI SUD REPUBLIKE HRVATSKE

Broj: U-III-2650/2022

Zagreb, 9. srpnja 2024.

Ustavni sud Republike Hrvatske, u Drugom vijeću za rješavanje pretpostavki za odlučivanje o ustavnim tužbama, u sastavu sudac Mato Arlović, predsjednik Vijeća, te suci Branko Brkić i Rajko Mlinarić, članovi Vijeća, u postupku koji je ustavnom tužbom pokrenuo SV Transportservice GmbH sa sjedištem u Republici Austriji, kojeg zastupaju odvjetnici u Zajedničkom odvjetničkom uredu Dina Galić i Janica Plantak sa sjedištem u Varaždinu, na sjednici održanoj 9. srpnja 2024. jednoglasno je donio

RJEŠENJE

Ustavna tužba se odbacuje.

Obrazloženje

1. SV Transportservice GmbH sa sjedištem u Republici Austriji (u daljnjem tekstu: podnositelj), podnio je 17. veljače 2021. ustavnu tužbu u povodu rješenja Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske broj: 39 PŽ-3257/2020-2 od 17. studenoga 2020.

U ustavnoj tužbi podnositelj je osporio i rješenje Trgovačkog suda u Pazinu broj: I St-202/2018-91 od 17. lipnja 2020.

Zaključno podnositelj predlaže njegovu ustavnu tužbu usvojiti te osporene odluke poništiti.

2. U ustavnoj tužbi podnositelj navodi da su mu osporenim odlukama povrijeđene ustavne odredbe sadržane u članku 14., članku 18., članku 26., članku 29. stavku 1. i članku 48. stavku 1. Ustava Republike Hrvatske ("Narodne novine" broj 56/90., 135/97., 113/00., 28/01., 76/10. i 5/14.).

3. Za potrebe ustavnosudskog postupka pribavljen je spis Trgovačkog suda u Pazinu broj: St-202/2018.

4. Tijekom ustavnosudskog postupka, dopisom broj: U-III-912/2021 od 5. ožujka 2021. podnositelj je izviješten kako slijedi:

"Ustavnom sudu Republike Hrvatske podnijeli ste 17. veljače 2021., ... ustavnu tužbu u povodu rješenja Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske, broj:

PŽ-3257/2020-2 od 17. studenoga 2020. Predmet se u Ustavnom sudu vodi pod brojem: U-III-912/2021.

Protiv pojedinačnog akta u povodu kojeg ste podnijeli ustavnu tužbu podnesen je prijedlog za dopuštenje revizije.

Sukladno tome, Ustavni sud će zastati s ustavnosudskim postupkom do donošenja rješenja o prijedlogu za dopuštenje revizije.

U slučaju da prijedlog za dopuštenje revizije bude odbačen, ... dužni ste odmah po zaprimanju dostaviti Ustavnom sudu presliku rješenja o odbačaju prijedloga za dopuštenje revizije uz popratni dopis u kojem ćete navesti broj predmeta pod kojim se on vodi u Ustavnom sudu ("Poziv na broj: U-III-912/2021"). Postupak u povodu ustavne tužbe podnesene 17. veljače 2021. u povodu rješenja Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske, broj: PŽ-3257/2020-2 od 17. studenoga 2020. bit će nastavljen pod novim poslovnim brojem."

4.1. Podneskom od 21. travnja 2022. podnositelj je izvijestio Ustavni sud da je rješenjem Vrhovnog suda Republike Hrvatske broj: Revd 2005/2021-2 od 12. svibnja 2021. odbačen kao nedopušten njegov prijedlog za dopuštenje revizije. Podnositelj je predložio nastavljanje ustavnosudskog postupka pokrenutog ustavnom tužbom od 17. veljače 2021., pri čemu predmetno rješenje Vrhovnog suda nije osporio.

5. Tijekom ustavnosudskog postupka izvršen je uvid u rješenje Vrhovnog suda Republike Hrvatske broj: Revd 2005/2021-2 od 12. svibnja 2021. U obrazloženju naznačenog rješenja se navodi:

"... pobijanim rješenjem je potvrđeno pobijano rješenje suda prvog stupnja kojim je naloženo razlučnom vjerovniku na račun stečajnog dužnika platiti troškove unovčenja predmetnog razlučnog prava (...)

Na sjednici Građanskog odjela Vrhovnog suda Republike Hrvatske pod brojem Su-IV-4/18-17 od 19. studenog 2018., zauzeto je pravno shvaćanje da je u ... stečajnom postupku dopuštena revizija samo protiv rješenja kojim je odlučeno o predmetu zahtjeva (...)

... revizija iz čl. 400. st. 1. ZPP ... nije dopuštena protiv ... rješenja kojima se odlučivalo o troškovima unovčenja koji se odnose na troškove dražbe, izradu pečata, povrat predujma te osiguranja nekretnine.

(...)

... predlagatelj nije u prijedlogu određeno obrazložio niti jedan valjani razlog u smislu odredbe čl. 385.a. st. 1. ZPP za koje bi naznačeno pitanje bilo važno i to ne samo za odluku u ovoj pravnoj stvari, već i za osiguranje jedinstvene primjene prava i ravnopravnosti svih u njegovoj primjeni odnosno za razvoj prava kroz sudsku praksu. Dakle, propušteno je primjerice ukazati na eventualno postojanje odluka revizijskog suda u kojoj bi bilo zauzeto pravno shvaćanje suprotno zauzetom u pobijanoj presudi; ili ukazati na različite sudske odluke drugostupanjskog suda o tim pitanjima ... a zbog čega da bi postojala potreba usuglašavanja različite sudske prakse od strane ovog suda putem izjavljene revizije; odnosno dati razloge u smislu navedene odredbe koje bi opravdali intervenciju Vrhovnog suda Republike Hrvatske putem revizije. Pozivanje na izdvojeno mišljenje suca u konkretnom predmetu ne predstavlja takav razlog."

Ne postoje pretpostavke za odlučivanje o biti stvari.

6. Člankom 71. stavcima 1. i 2. Ustavnog zakona o Ustavnom sudu Republike Hrvatske ("Narodne novine" broj 99/99., 29/02. i 49/02. - pročišćeni tekst; u daljnjem tekstu: Ustavni zakon) propisano je:

"Članak 71.

(1) Vijeće, odnosno sjednica Ustavnog suda ispituje samo one povrede ustavnih prava koje su istaknute u ustavnoj tužbi.

(2) Ustavna tužba neće se uzeti u razmatranje u slučaju kad se ne radi o povredi ustavnog prava.

(...)"

Člankom 32. Ustavnog zakona propisano je:

"Članak 32.

Ustavni sud će rješenjem odbaciti ... ustavnu tužbu... kad ne postoje pretpostavke za odlučivanje o biti stvari."

Pod "odlučivanjem o biti stvari", u smislu članka 32. Ustavnog zakona, razumijeva se odlučivanje o ustavnopravnoj biti stvari.

7. Sukladno Ustavu i Ustavnom zakonu, Ustavni sud nije tijelo sudbene vlasti, ne provodi sudski postupak i ne odlučuje meritorno o sudskim stvarima. Ustavni sud posebno je tijelo utemeljeno Ustavom radi zaštite pojedinačnih ljudskih prava i temeljnih sloboda (ustavnih prava) u postupku pokrenutom ustavnom tužbom.

8. Ustavna tužba nije redovni ili izvanredni pravni lijek u sustavu domaćih pravnih lijekova. Ona je posebno ustavnopravno sredstvo zaštite ustavnih prava u pojedinačnim slučajevima. Stoga, nije dostatno pozvati se u ustavnoj tužbi na povrede koje su rezultat navodnih nezakonitosti što ih je počinilo nadležno tijelo ili sud u sudskom postupku. Protiv takvih nezakonitosti pravnu zaštitu pružaju redovni i specijalizirani sudovi u postupcima ustrojenim u više stupnjeva sudske zaštite. One, iznimno, mogu biti i predmet ispitivanja pred Ustavnim sudom, ali samo ako i u mjeri u kojoj mogu povrijediti ljudska prava i temeljne slobode zaštićene Ustavom.

U ustavnoj tužbi, također, nije dostatno ponoviti razloge koji su već istaknuti u žalbenim ili revizijskim postupcima pred sudom niti je dostatno samo navesti ustavna prava koja se smatraju povrijeđenima. Ustavna tužba mora sadržavati konkretne i obrazložene razloge eventualne povrede određenog ustavnog prava.

Konačno, kad je riječ o ustavnom jamstvu jednakosti pred zakonom, vlastiti slučaj valja dovesti, kad god je to moguće, u vezu s ostalim sličnim slučajevima i obrazložiti u čemu je on ustavnopravno specifičan da bi morao biti ispitan pred Ustavnim sudom.

9. U konkretnom slučaju rješenjem Trgovačkog suda u Pazinu broj: I St-202/2018-91 od 17. lipnja 2020. podnositelj je obvezan u roku od osam dana uplatiti na žiroračun stečajnog dužnika troškove unovčenja u iznosu od 69.612,14 kuna. U obrazloženju prvostupanjskog rješenja se navodi:

"Iz navedenog opisa troškova proizlazi da se radi o troškovima koji su s jedne strane nužni za redovno funkcioniranje stečajnog dužnika ... te troškovi vezani za rad stečajnog upravitelja kao tijela stečajnog postupka."

9.1. Protiv prvostupanjskog rješenja podnositelj je izjavio žalbu. Rješenjem Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske broj: 39 PŽ-3257/2020-2 od 17.

studenoga 2020. žalba podnositelja je djelomično usvojena, pri čemu je ukinuto prvostupanjsko rješenje za iznos od 24.236,13 kuna. U obrazloženju pravomoćnog rješenja se navodi:

"Nije sporno da razlučni vjerovnik koji je kupac i stavio je u prijeboj svoju tražbinu s protutražbinom stečajnog dužnika po osnovi cijene nekretnine, a koji nije dužan položiti kupovninu, dužan je podmiriti iznos troškova unovčenja nekretnine. Međutim, mišljenje je ovog suda da se pri donošenju rješenja o dosudi i zaključka o predaji, mora voditi računa o interesima i pravima svih zainteresiranih u postupku i takve odluke donositi na način da iste sadrže jasno određene odnosno odredive podatke o obvezama kupca (...)"

10. Ustavni sud primjećuje da podnositelj u ustavnoj tužbi u biti osporava zakonitost osporenih odluka. Osporavajući razlozi podnositelja iscrpljuju se u žalbenim razlozima pogrešno utvrđenog činjeničnog stanja te pogrešne primjene postupovnog i materijalnog prava. Također, Ustavni sud cijeni potrebnim istaknuti da u ustavnoj tužbi podnositelj isticane povrede ustavnih odredaba izlaže paušalno, bez posebnog obrazlaganja njihovog sadržaja i razloga ustavne tužbe.

11. U ustavnoj tužbi podnositelj ističe povredu ustavnog jamstva jednakosti svih pred zakonom te jednakosti stranaca i državljana Republike Hrvatske pred sudovima sadržanog u članku 14. stavku 2. i članku 26. Ustava. Ustavni sud utvrđuje da podnositelj istaknuti prigovor nije ni na koji način doveo u vezu s okolnostima nekog konkretnog slučaja, odnosno nije učinio vjerojatnim da je stavljen u nepovoljniji položaj u odnosu na druge osobe u usporedivoj situaciji.

11.1. U pogledu tvrdnje podnositelja da je u postupku koji je prethodio bio žrtva diskriminacije, te da mu je stoga osporenim rješenjem povrijeđena zabrana diskriminacije propisana člankom 14. stavkom 1. Ustava, Ustavni sud ističe da je u rješenju broj: U-III-1097/2009 od 9. studenoga 2010. ("Narodne novine" broj 130/10.), u točki 6.1. iznio načelno stajalište prema kojemu je ustavna tužba u svim predmetima vezanim uz zaštitu prava na jednako postupanje odnosno zaštitu od diskriminacije dopuštena samo nakon što navodna žrtva diskriminacije prethodno iscrpi dopušteni pravni put propisan Zakonom o suzbijanju diskriminacije ("Narodne novine" broj 85/08. i 112/12.; u daljnjem tekstu: ZoSD).

U ustavnoj tužbi podnositelj nije učinio vjerojatnim niti je dokazao da je u konkretnom slučaju iscrpio dopušteni pravni put propisan ZoSD-om, a s obzirom na činjenicu da niti iz pribavljenog parničnog spisa ne proizlazi da je postavio prigovor odgovarajućeg sadržaja tijekom postupka iz kojeg su proizašle osporene odluke, ovaj prigovor podnositelja je utvrđen očito neosnovanim.

12. Člankom 18. Ustava jamči se pravo na žalbu protiv presuda donesenih u prvostupanjskom postupku pred sudom. Ustavni sud primjećuje da je podnositelj u konkretnom slučaju koristio svoje pravo ulaganja redovnog pravnog lijeka, a o čemu je meritorno odlučeno. Ustavni sud ujedno utvrđuje da su prigovori vezani uz isticanje povrede članka 18. stavka 1. Ustava supstancijalno neobrazloženi, pa su slijedom iznesenog ocijenjeni očito neosnovanim.

13. Člankom 29. stavkom 1. Ustava jamči se pravo na pravično suđenje. Sadržaj ustavnog prava zajamčenog člankom 29. stavkom 1. Ustava ograničen je na

postupovna jamstva pravičnog suđenja. Pravo na pravično suđenje jamči postupovnu, a ne materijalnu pravičnost.

Da bi se djelovanje sudova moglo smatrati proizvoljnim na način da utječe na pravičnost konkretnog postupka, pogrešni zaključci tih sudova trebaju biti toliko očigledni da se mogu okarakterizirati kao nedvojbeni pogreška (usporedi, primjerice, s odlukama Ustavnog suda broj: U-III-4951/2014 od 10. ožujka 2020. /"Narodne novine" broj 66/20./; i U-III-3077/2018 od 19. svibnja 2020. /www.usud.hr/ te predmetima Europskog suda za ljudska prava /u daljnjem tekstu: ESLJP/ *Khamidov protiv Rusije*, br. 72118/01, § 170., presuda od 15. studenoga 2007.; i *Bochan protiv Ukrajine* /br. 2/ [Vv], br. 22251/08, § 62., presuda od 5. veljače 2015.).

Kad se radi o primjeni materijalnog prava od strane sudova, koju će metodu tumačenja pritom primijeniti stvar je njihovog odabira i nije predmet ustavnosudske ocjene, pod uvjetom da način na koji tumače i primjenjuju mjerodavno pravo u svakom pojedinom slučaju ima racionalnu osnovu i objektivno opravdanje i ne dovodi do povrede ustavnih prava stranaka u postupku. Uloga Ustavnog suda ograničena je na ispitivanje jesu li učinci takvog tumačenja, odnosno primjene prava suglasni s Ustavom i jesu li u konkretnom slučaju doveli do povrede ustavnih prava podnositelja ustavne tužbe (usporedi, primjerice, s odlukama Ustavnog suda broj: U-III-458/2018 od 23. svibnja 2019. /"Narodne novine" broj 77/19./ broj: U-III-1946/2019 od 28. svibnja 2020. i rješenjem broj: U-III-5678/2012 od 15. travnja 2020. /www.usud.hr/).

Sagledavajući postupak iz kojeg su proizašle osporene odluke kao jedinstvenu cjelinu, Ustavni sud ocjenjuje da su osporavajući razlozi podnositelja koji predstavljaju prigovore "četvrtog stupnja", kao takvi, očito neosnovani jer obrazloženja osporenih odluka sadrže dostatne i relevantne razloge koji nisu ni proizvoljni ni očigledno nerazumni. Također, iz pribavljenog spisa ne proizlazi sumnja da bi tijekom provedenog postupka bila povrijeđena neka od postupovnih sastavnica prava na pravično suđenje.

14. Člankom 48. stavkom 1. Ustava jamči se pravo vlasništva. Ustavni sud štiti pravo vlasništva na ustavnopravnoj razini na način da priječi tijelima državne vlasti ograničavanje ili oduzimanje tog prava na ustavnopravno neprihvatljiv način. U slučaju zadiranja u vlasništvo od strane drugih fizičkih ili pravnih osoba radi se, u pravilu, o imovinskim sporovima privatnog prava. Ustavni sud ispituje i takvu odluku sudbene i druge vlasti, ali samo kad ocijeni da je osporena odluka, prosuđujući je kroz zaštitu ljudskih prava i temeljnih sloboda zajamčenih Ustavom, utemeljena na neprihvatljivom pravnom stajalištu ili je toliko pogrešna i bez razboritog pravnog obrazloženja da ju je moguće ocijeniti samovoljnom i/ili arbitrarnom.

Ustavni sud napominje kako prema praksi ESLJP-a građanskopravni sporovi između privatnih osoba izvan su domašaja članka 1. Protokola broj 1 uz Konvenciju za zaštitu ljudskih prava i temeljnih sloboda ("Narodne novine - Međunarodni ugovori" broj 18/97., 6/99. - pročišćeni tekst, 8/99. - ispravak, 14/02., 1/06. i 13/17.) i odgovornosti države, osim ako su sudske odluke donijete protivno propisima ili su proizvoljne (usporedi s predmetima ESLJP-a *Zagrebačka banka protiv Hrvatske*, br. 39544/05, §§ 250. - 251., presuda od 12. prosinca 2013.; *Ruiz Mateos protiv Ujedinjenog Kraljevstva*, br. 13021/87, §§ 268. i 275., odluka Komisije od 8. rujna 1988.; *Skowronski protiv Poljske*, br. 52595/99, odluka od 28. lipnja 2001.; *Kranz*

protiv Poljske, br. 6214/02, odluka od 10. rujna 2002.; *Eskelinen protiv Finske*, br. 7274/02, odluka od 3. veljače 2004.; i *Tormala protiv Finske*, br. 41258/98, odluka od 16. ožujka 2004.).

Slijedom iznijetoga, a s obzirom na utvrđenja sadržana u točki 12. ovog rješenja, tijekom ustavnosudskog postupka Ustavni sud nije utvrdio postojanje okolnosti koje bi upućivale na povredu ustavnog jamstva sadržanog u članku 48. stavku 1. Ustava, pa je i ovaj prigovor podnositelja ocijenjen očito neosnovanim.

15. Nakon analize ustavne tužbe i uvida u prikupljenu dokumentaciju, Ustavni sud ocjenjuje da je ustavna tužba u konkretnom slučaju očito neosnovana te da se njome ne otvara pitanje kršenja ustavnih prava podnositelja. Stoga, Ustavni sud utvrđuje da ne postoji ustavnopravna bit stvari o kojoj bi odlučivao.

16. Slijedom navedenog, na temelju članka 32. Ustavnog zakona riješeno je kao u izreci.

PREDSJEDNIK VIJEĆA
dr. sc. Mato Arlović, v. r.

Dostava (broj: U-III-2650/2022)

1. Zajednički odvjetnički uredu Dina Galić i Janica Plantak
Tome Blažeka 3, 42000 Varaždin
- za podnositelja
2. Trgovački suda u Pazinu
Dršćevka 1, 52000 Pazin
- uz povrat spisa broj: St-202/2018
3. Centar za evidenciju i dokumentaciju Suda
4. Spis

Suglasnost ovog otpravka s izvornikom ovjerava
Pomoćnica glavnog tajnika Ustavnog suda
za ustavnosudsko poslovanje

Vladimira Vodanović